

Det er de to hensyn, der er tale om, og vi har også lyttet til det sidste hensyn. Vi har fået henvendelser fra folk, der var imod projektet, men vi har sandelig også fået henvendelser fra folk, der har sagt, at selv om de ikke har givet udtryk for deres synspunkter offentligt, ville de gerne have, at vi skulle vide, at sådan og sådan.

Så billedet af, at der er en hel masse, som siger ét, og et lille, bitte mindretal, der siger noget andet, er jeg ikke sikker på dækker. Under alle omstændigheder er det os i Folketinget, der skal tage stilling til, om vi vil foretage indgrebet eller ej. Vi skal ikke skyde det ind under at sige, at fordi der er en masse mennesker, der henvender sig, skal Folketinget gribe ind. Det er dér, det bliver censurerende.

Igen må man sige om den kunstneriske frihed, at vi føler, at hvis man griber ind på nuværende tidspunkt, fordi man synes, at det krænker for mange mennesker, så bliver det næste spørgsmål, om der er andre kommende projekter af tilsvarende art, hvor man så kan sige: Jamen vi har jo gjort det én gang tidligere. Det er derfor, vi siger, at vi overhovedet ikke vil være med til at blande os i det. Dermed har vi ikke sagt noget som helst om, hvad vi selv synes om projektet.

Jeg nævnte i min ordførertale, at vi synes, projektet var originalt og perspektivfyldt. Men hvordan det i øvrigt bliver, når vi ser projektet, om vi så synes, at det er kunst, og om det var pengene værd, ved jeg ikke. Det ved jeg måske den 5. maj.

(Kort bemærkning).

Peder Sønderby (V):

Vores ordfører, fru Ester Larsen, gjorde vældig godt rede for Venstres synspunkter, og jeg havde egentlig ikke haft til hensigt at sige noget her i dag. Jeg håbede, at kulturministeren og regeringen havde lyttet lidt til den debat, der har været den sidste måneds tid, ikke til den debat, der har været her i dag, for i den har fru Margrete Auken brugt udtryk og sagt ting, så ingen af os egentlig ønsker at tænke på det. Mange har sagt de ting til fru Margrete Auken, som der skal siges om det.

Debatten blev rejst, efter at vi havde drøftet det i Venstres folketingsgruppe for over en måned siden, hvor vi sagde, at vi fuldt ud forstår frihedskæmpernes reaktioner og de følelser, som projektet vækker, og vi sagde, at dette ikke er et partipolitisk anliggende, men et nationalt anliggende.

Derfor burde vi i enighed prøve at finde ud af, om vi kan flytte den dag, for man rammer nogle følelser, og regeringen burde vise hensyn til de mennesker, man rammer, ikke med de argumenter osv., som fru Margrete Auken er kommet med, men af hensyn til de mennesker, som har fået nogle følelser vækket i forbindelse med denne debat.

Som vores ordfører sagde, henstiller vi til regeringen at drøfte, om ikke man kunne vente med at trykke på knappen til den 8. maj; dér kan vi så feste for Europas befrielse.

Så vil jeg gerne sige til hr. Kai Dige Bach, at jeg synes, det var en god idé, hr. Kai Dige Bach kom med, og jeg kan da også sige, at hjemmenværnet forlængst har besluttet, at man vil tænde bål også af hensyn til Sverige og takke de svenskere, der var med til at sikre en masse menneskers frihed.

Min sidste bemærkning skal være til ministeren. Vi har jo hørt, at medlemmer af regeringspartierne har samme synspunkt, nemlig at man burde drøfte det og vise det hensyn til de mennesker, som har følt, at de blev ramt på noget af deres inderste med det her.

Jeg går ikke ind i den kunstneriske udformning eller nogen ting. Venstre har været med til at bevilge det her i Finansudvalget. Vi vil ikke som fru Pia Kjærsgaard skrotte det; vi vil bare henstille til, at man udsætter det til den 8. maj, hvor vi så kan fejre hele Europas frihedsdag.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg skylder et svar til fru Elsebeth Gerner Nielsen på, hvorfor Fremskridtspartiet ikke forlangte at få aktstykket nr. 30 fra den 4. oktober 1994 – altså statsministerens ansøgning – til behandling i Folketingssalen.

Hvorfor gjorde vi ikke det? Det gjorde vi ikke, fordi det var en samlet bevillingsansøgning på 14,8 mio. kr. Af den 14,8 mio. kr.s bevilling, som fordelte sig over ni nærmere beskrevne projektområder, var der under det, der hedder teaterforestillinger m.v., et underpunkt, der hed:

»Fredsskulptur 1995«. Resten af dette aktstykke er gode, fornuftige og agtværdige formål til fejring af 50-året for Danmarks befrielse.

Hvis vi havde taget det aktstykke og bragt det i Folketingssalen, ville man have haft én eneste mulighed, og det var at fremsætte et beslutningsforslag, hvor man anmodede ministeren om at trække aktstykket tilbage. Det er den teknik, der bruges. Dermed ville vi sende et signal